

סמל אלפסי גדעון ("גידית")

452733

בן רבקה ואברהם

נולד ב- ד' בתמוז תש"ב 19.6.1942

התגייס לצה"ל במאי 1960

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- י"א ב' תשכ"ב 17.3.1962

בפעולת נוקייב.

אלפסי גדעון (גידיו).

בן אברהם ורבקה. לפי מגילת-הינוחסין שלו היה נצר
למשפחת גאוניס וגדולים בישראל. נולד ביום ד' בתמוז
תש"ב (19.6.1942) בתל-אביב. סיים את לימודיו בבית-
הספר "ביל"וי" ולאחר-מכן עבר לבית-הספר המקצועי
"שבח" וסיים בו את לימודיו. בילדותו השתייך
ל"אליצור"; "אחר-כך היה חבר ב"בני-עקיבא" במשך
תקופה קצרה. בהרכבת מכוונות מסובכות ביותר גילה
כשרון רב. גויס לצה"ל במאי 1960. היה נאמן ומסור
לתפקידו. גם בשעת-הקרב, בו נפל, היה יוצא בריצה
לשליחויות שונות, לקרוא למפקדים ולהעביר הודעות תוך
כדי הקרב. גם בשעת-הסכנה היה מוכן להגיש עזרה לכל
נצרך ויחסו היה יחס של בוז למוות. היה מלא חיים
ושמחה וחביב-החבריא. ביום י"א באדר ב' תשכ"ב
(17.3.1962) נפל בקרב על הכנרת והובא למנוחת-עולמים
בבית-הקברות הצבאי בקרית-שאול. לאחר נפלו הקימו
הוריו ספריה על-שמו בבית-הספר "יהודה הלוי".

מקום הולדתו תל אביב

בית ספר בו למד גדעון ז"ל

ראש הממשלה ושר הביטחון, דוד בן-גוריון, עם
מזכירו הצבאי, חיים בן-דוד, ואלוף פיקוד הצפון,
מאיר זורע, בסיור ב"קו". מימין: המחט מוטה גור.

חיילי גולני הוכיחו כושר לחימה גבוה, תעוזת
ודבקות במשימה במהלך הקרב על נוקייב.

טיפול בפצועים

מח. י"א כ"ב י"ג ימי נוקייב

בטחון שוטף (בט"ש) (1957-1967)

עיקרי מדיניות הבטחון של ישראל לאחד מבצע "קדש" היו שמירת הישגי מבצע "קדש" (ובכלל זה חופש שיט במצרי טיראן), פיתוח מתמיד וקיום כושר הרתעה והכרעה ומאבק יום-יומי (בט"ש) על שמירת הריבונות הישראלית לאורך גבולות שביתת-הנשק (במיוחד לאורך הגבול הישראלי-סורי). הסורים התבצרו היטב לאורך קו הגבול, 77 ק"מ אורכו מתל-אל-קאדי בצפון ועד אל-חמה בדרום, בנו מערכת מוצבים קדמיים ועורפיים, סללו דרך פטרולים, והחזיקו לאורך ה"קו הירוק" 15,000 חיילים וכן טנקים, תותחים ומרגמות. הם ניצלו את יתרונם בעוצמת-אש ובשליטה טופוגרפית, שהקנתה להם הרמה הסורית (רמת-הגולן), הפגיוו יישובים ישראליים באש ארטילרית, צלפו באש מקלעים וק"ל, התנכלו לשיט ולדיג בצפון-מזרח הכנרת וניסו למנוע בכוח עיבוד חקלאי של החלקות באזורים המפורזים. לוחמי חטיבת גולני עם כוחות נוספים של פיקוד צפון הגיבו במאמץ רצוף ומתמשך של פעילות מבצעית, סיורים, תצפיות, מארבים, סיוע לשמירה ביישובים ואבטחה צמודה לחקלאים. גולת הכותרת של פעילות הבטחון השוטף בעשור של שנות הששים (1957-1967) היו פעולות הגמול בתאופיק (1960) ובנוקייב (1962) ו"המאבק על המים" (1965-1966) כנגד מזימת הסורים להטות את מקורות הירדן.

באימון, בשגרה ובקרוב (1957-1967)

בעשר השנים המפרידות בין מבצע "קדש" (1956) לבין מלחמת "ששת הימים" (1967) פקדו על חטיבת גולני ששה מח"טים כדלקמן: אהרון (אריין) דודון (1957-1958), אלעד פלד (1958-1960), אהרון יריב (1960-1961), מרדכי (מוטה) גור (1961-1963), אורי ברירצון ז"ל (1963-1965) ושלמה אלטון ז"ל (1965-1966). היה זה עשור שקט יחסית, במיוחד בגבול הישראלי-מצרי, וחטיבת גולני, כחלק מצה"ל כולו, התפתה אף היא לפעילות ממושכת, שגרתית וחשובה של בניית הכוח, אימונים, הצטיידות והתארגנות, טיפוח המשמעת, המוראל וגאוות-היחידה, תוך טיפול מיוחד בחייל הבודד, במחלקה, בפלוגה ובגדוד. לוחמי החטיבה בעשר השנים 1957-1967 חילקו את זמנם בדרך כלל בין תקופות אימונים קצרות ("אימון קיץ" ו"אימון חורף") ו"תעסוקה מבצעית" ממושכת לאורך גבולות ה"קו הירוק". יחידות החטיבה (הגדודים, פלוגת-הסיור, פלוגת המ"כים, פלוגות הטירונים, הקשר וההנדסה), היו מפוזרות בכל רחבי-הארץ, מגבול הצפון והגבול הישראלי-סורי, עד הגבול הירדני ("פרחוד ירושלים" ומובלעת הר-הצופים) - ועד גבול רצועת עזה והנגב הדרומי.

★ ★ ★
פירוח עם לב-חב
 נרות החשמל בביתן הלבן שבתל
 השומר בערו כל הלילה. הן היו חמות
 אולם גופתו של דודון אלמסי, אחת משלו
 שה הנופות שנתו בשלושה הארונות ש
 היו מוצבים על הרצפה — היתה קרה כ

קרה. שום דבר לא יכול היה לעצור אותה.
 גם לא דעקתו המתפרצת של אביו השבול
 "אני עברתי מלחמות שלמות באש ולא
 נסגפתי — ואתה הלכת פעם אחת ובגרת!"
 איש מבין עשרות ידידיו של גידי —
 כך כינתו בשם חיבה — לא יכול היה
 להתאמין כי הנער הבלונדי והחמייר לא ישוב
 עוד להיות בניהם. ולגידיו היו הרבה ידידים.
 הוא אסף אותם בעשרים שנות חייו בבית
 הספר בילינג. בו למד עד כיתה ז', בבית
 הספר אוליפנס. בו סיים את לימודיו העבר
 מיים ובבית הספר המקצועי שבתל. שם רכש
 את מקצוע המכוננות.

כרוב נערי תל-אביב, נמנה גם גידי על
 חברה סלוגנית. ולא אחת. הוא התחיל ב'
 חברה חסרן חקיינית', עבר אחר כך לחברה
 "ניר-יוס".

כל כך מיוסר, על שבאחד היציבים התחנך
 עם הנשים. חרדתו שטא נפגע, אבל אחרי
 שהתברר שלא קרה לו כלום, הוריתו לו
 לחזור לתפקידו הקודם כנהג. הוא פשוט
 לא יכול היה להאמין. הרי הפכתיו לך את
 הניסיון **אמה** לא זורק אותי!"
 את אותה הנאמנות לתפקידו ולמפקדו,
 גילה גידי גם בליל הקרב. הוא עמד ליד
 המכונות.
 הקשר והעברת הידיעות שהטיל עליו מפקד
 דו. כשלא היה לו מה לעשות, עמד משוט
 ליד מכשיר האלחוט שניצב על הסנדר,
 והאזין לקשר. פגזי התאורה, שגורו פחד
 תחי הסורים אל מעל לשמי המשק, לא
 הרחיקו אותו. אלא שלפתע גורו מלונות
 וחתחי הסורים הפגזים האמיתיים הראשונים.
 גידי לא שם לב להבדלי הקולות שבין
 פגזי-התאורה לבין פגזי-הפגז. הוא נהרג
 מרסיסי של אחד הפגזים הראשונים שנחתו
 והתפרצו.

כזה היה האופי שלו, נאנה. לאחר הל-
 ויתו, ידדו הסוב, אלי בכסן. "הוא היה
 מוכרח לעזור ולפעול בכל מקום. הוא הכניס
 את שני בכסן לרשימת המתיים. למרות
 שבכלל לא היה מגיע לו להמצא בה."

"הוא היה המסמר של כל מסיבה", מספר
 רים חבריו. "לא היתה מסיבה שהוא לא
 היה בין יוזמיה ובין הקומיקאים הבולטים
 בה. כשהיה מחליט לעשות משהו — היה
 עושה בלי לחשוב פעמיים."
 כשהתגייס גידי לצבא, נתמנה כמסל-רכב
 באחת היחידות הקרביות. היה לו רשיון נהיגה
 אזרחי ואפשר היה לסמוך עליו. כעבור
 שנה וחצי הועבר ליחידה אחרת. בדיוק ב'
 אותו זמן, נתמנה לתפקיד סגן-מפקד היחידה
 קצין בכיר, שכנו של גידי לרחוב. הקצין
 מיהר לקמוף על המציאה, סיפח אליו את
 גידי כנהג אישי. "הוא היה פירוח עם לב
 של חב", סיפר המפקד האבול,
 מה.
 שקוראים אצלנו, ברוקיסט על הגבול.
 אבל לא היה מסור ממנו לתפקיד. הוא
 עבד בלי חשבון של שעות."

"אני זוכר, באחד הימים הראשונים ב'
 אימונים, נתקע הסנדר שלנו בבון, ושלחתי
 את גידי בריים להביא רכב-חילוץ. הוא

הרוג? בצוע?
 מבוצת לוחמים שהשתתפו בפשיטה על הכפר הסורי
 נוקייב נושאים על גבם, בזרוע חזרה לבטיס, חבר ש'
 נפגע. האם יחיה? האם כבר מת? זאת אין לדעת. מסירות של החיילים לחבריהם הנפגעים
 חיתה אחת מתקדורת האור בפעולת הכינרת, הזכירה את אחות-הלוחמים של העבר.

[illegible]

כותבים לזכרו

10.4.61

לזכר רב! היקר שלום רב!

ראשית אפתח פסאות הרגילות מה שלומך ואיך המרגש.
אני לאחר שנסעתי ונשארתי לפרד העצמי למסקנה שאני נורא
מתעצצעת אליך ומתוקקת לראות אותך. גידי כנראה
שאני מתחילה לאהוב אותך כי כל רגע מעלות היום אני
חושבת עליך ומתוקקת שתהיה לידי.

השעה צתה צער ואני שומעת את קול אמריקה יש כרגע
שיר נורא יפה ואני נזכרת בק ופצרה היפה שפילינו יחד
שנינו אלף על פי שלא היה שום דבר אצל החברה.

כרגיל מצפנים (הידד לקטריס) שומעים רדיו וחושבים
עליך.

היום היה נורא חם. וצכסיו אני חושבת לרדת למטה ולקנות
לי גלידה אלף על פי שאני מצוננת כי נורא מעצמם לי.
תכתוב לי אם התמונה מצאה חן בעיניך ואם אני מביעה
את רצונך.

גידי אני מרשה לך לפגוע לא אכפת לי מכולן זה אק היחס
אלי אל תדאג לי אני לא אפגוע בך כי אני יודעת שאתה
נורא קנאי.

אני מסיימת בתקווה לראות אותך ביום שישי, ובתקווה
לתשובה מהירה

שלך לנצח

האהבת

בת שבע

אמר משה אלהים. יבצר אני ל אין אלו אלה ואלו
אשר הם. תהא משה העולה אלה תהא, תהיה המצאה
באלה תהיה, אין צדק אלה ואלו אלהים על אלה בנים
וקיימים. ארץ על פי מ, בזה אני להבדיל כי ארץ על
במקום שהיו אלו הקדש, האנשי-אך גם האנשי אבקה
צדק.

200 1.000

722

לזכרו

לזכרו של גדעון אלפסי ד"ל הוקדש "מגן גדעון", הנמסר למשמרת, למשך שנה, לכתה המנצחת בתחרויות הנמר של יום הספורט המסורתי בבית הספר, ב"א באדר. ועל שמו, נרכשים ספרים לספריות התלמידים בנושא הגבורה. הספרים מוחתמים בחותמת מיוחדת. תמונתו של המנוח, בצירוף פרטים מחייו והמגן לזכרו, ודוגמה מעטיפת ספר המוחתמת בחותמת הנושאת את שמו, נמצאים בארון מיוחד בביה"ס.

בדיקות רפואיות	מס' הרשיון 126372 שם המנוח: אלפסי שם אביו: גדעון שם האב: אברהם שנוי שם: 71 הכתבת: רח' מזאח מס' 71 תל-אביב שנוי כתבת:
-----------------------	--

חיון בדי. הקוד, אחד נכס חקוקה גמלה, הוא מילא
 מסקין גמסיה אקמאנה, אסחמקמלה גימל מלה אבזמה
 זיהיה
 זפי החלטה מפקד המטות האלה מיוז, עם מלה
 אבזמה סמל, נהעיש על גמלה המצאין.
 ברמלה אבזמה לא רק נהיל מלה ארמין, אבז לא
 קרנד זה גם זכיר אכע.
 אלה מלחמה
 מן מפקד המטות

אודותיו

גדעון אלפסי ז"ל

גדעון אלפסי נולד ביום ד' בתמוז תש"ב (17.6.42) להוריו רבקה ואברהם אלפסי. גדעון היה הבכור במשפחה ועשה את הלימודים והוראתו לבניו לסבא וסבתא. משפחת הוריו היו מן המשפחות המפוארות ביותר בישראל. מצד אביו היה גדעון נצר למשפחות רבנים עתירות יחס המתייחסות לדוד מלך ישראל ביניהם היו רבי צבי הירש אשכנזי, רבה של אמסטרדם ומחבר "חכם צבי", האדמו"ר המפורסם רבי ישכר דב מראדושיץ, רבי יצחק מאיר מגור בעל חידושי הרי"ם, רבי אברהם לנדא מצ'ינוב בעל "זכותא דאברהם" רבי צבי הירש ממונקאטש, רבי מנחם זאב ירוזלמסקי - רבה של לודז' ועוד רבים כמותם.

מצד האם היה אף הוא בן למשפחה מיוחסת. אבי האם - רבי אלתר חיים סייבלו מחבר הספר "הגיגי חיים", היה מראשוני הציונות הדתית בפולין ולחם כנגד המשטר החסידי שהיה אחד ממנו, בעד ארץ ישראל ויישובה.

אבי האב - רבי ישראל אלפסי, היה מראשוני בוני ציון. תעשיין ותלמיד חכם בעל מניסין, אהוב ונאהב על הכל.

גדעון היה יפה תאר ויפה מראה. הוא גדל כאלון - זקוף קומה ובעל מראה כובש. הכל קראו לו בלשון החיבה גידי.

עוד בילדותו הוא גילה כשרונות בלתי רגילים לענינים מכניים מה שנקרא בעל ידי זהב - זו מורשת לו מאביו אברהם, יבדל לחיים, שהיה סוכאי מעולה. כענף הסקסטיל ולא רק בענף זה. לא הפצאה אחת הומצאה ע"י אברהם וגדעון ז"ל ירש את התכונה הזאת מאביו.

גדעון היה נער זריז ער וממולח. אהוב על החברה כולה, רבים דבים דאו בו ידיד נפש מסור ונאמן. עשרות צעירות וצעירים בכו על קברו בדמעות שליש ולא בוש.

חיבת הכלל אליו ליוותה אותו בכל תחנות חייו - בבית הספר העממי ובבית הספר התיכון. גידי היה "מסמר" החברה. חיבה זו ליוותה אותו גם בצה"ל ומפקדיו לא מצאו מספיק מלים להלל את מסירותו ונאמנותו ומפקדו הבכיר מעיד ש"בהתנהגותו שימש מפת ודגמא לרבים".

כלפי חוץ היה שובב ומזדיר החלסה ותגובה, אולם שכנה בו נפש רגישה ורגש של אחריות. "צבר" סיפורי על תכונותיו החיוביות.

גדעון אלפסי, זכרו לברכה, היה נער שעתיד גדול היה לפניו, אולם הוא נפל ב"קרב על הכנרת" הוא הקרב על נוקייב, שהיה לשם בתולדות ישראל ומלחמותיו.

גדעון נפל ביום י"א באדר תשכ"ב 1962

טרה בבית צחוק שהיתה מלווה אותו תמיד. נסתלק המאוד המלבב את המשפחה.

